

บทนำ

วันพักผ่อน ย่านการค้า กับไอศกรีมสตอว์เบอร์รี

ในห้องทดลองทางวิทยาศาสตร์แห่งหนึ่ง มีขนาดไม่ใหญ่มากนัก ภายในโล่งกว้าง กลางห้องมีชายหญิงคู่หนึ่งยืนอยู่เบื้องหน้าแคปซูลสีขาวซึ่งถูกเปิดฝาครอบเอาไว้ ทั้งสองใส่เสื้อกาวน์สีขาวที่สะอาดสะอ้าน แต่ใบหน้าของทั้งคู่กลับดูเศร้าหมองอย่างบอกไม่ถูก

คนทั้งสองจ้องมองไปยังแคปซูลที่ตั้งอยู่เบื้องหน้าของพวกเขา ภายในแคปซูลมีเด็กทารกคนหนึ่งกำลังนิทราอย่างเงียบกริบ ดูจากรอยยิ้มของเด็กน้อยก็พอจะบอกได้ว่าเขากำลังนอนหลับฝันดี ร่างกายของทารกถูกห่อด้วยผ้าสีขาวหนานุ่มผืนหนึ่ง และบริเวณหน้าอกของทารกน้อยมีลึอกเกตสีเงินเส้นหนึ่งวางทับเอาไว้

แววตาของทั้งคู่ทอแวท่วงใย ฝ่ายชายแม้จะมีประกายตาโศกเศร้าแต่ไม่มีน้ำตา ตรงกันข้ามกับผู้หญิงที่เริ่มร้องไห้สะอึกสะอื้นแผ่วเบา ผู้ชายที่ยืนอยู่ข้างๆ ต้องโอบไหล่ของเธอฟื้นโพลบโยนโดยปราศจากวาจา

ชายคนนั้นนั่งเฝ้าอยู่ชั่วครู่ แล้วจึงเอยด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความเสียใจ

“ลูกพ่อ พ่อหวังว่าลูกจะทำหน้าที่นี้ได้เมื่อถึงเวลานะ” หลังจากกล่าวจบ เขากลายมีมือออกจากไหล่ของหญิงสาวแล้วหันหลังเดินผละจากแคปซูลไป

อย่างเชื่องช้า

ผู้หญิงคนนั้นยกแขนซ้ายขึ้น แล้วใช้แขนเสื้อซับน้ำตา ก่อนจะเอ่ยด้วยเสียงสั่นเครือ

“ลูกแม่...แม่รักลูกนะ ลาก่อน ขอให้ลูกโชคดี” เธอก้มลงหอมแก้มทารกน้อยด้วยความรักและอาวรณ์ แล้วเดินตามผู้ชายที่เดินจากไปก่อนหน้านี้

ขณะนั้นเอง เสียงของชายหนุ่มคนหนึ่งดังทั่วทั้งห้อง

“การเตรียมการทุกอย่างเรียบร้อย พร้อมเดินเครื่องส่งแล้วครับ ขอให้หัวหน้ารีบออกมาจากห้องส่งด้วยครับ”

นัยน์ตาของผู้ชายในชุดการหน่อประกายวูบหนึ่ง แล้วเอ่ยขึ้นด้วยเสียงหนักแน่น

“ดีมาก หวังว่าพระเจ้าจะมอบปาฏิหาริย์ให้แก่พวกเรา” เขาหันกลับไปมองแคปซูลพร้อมตะโกนดังก้อง “พวกเราจะต้องรอด”

พอล่าวจบก็คว้ามือผู้หญิงที่เดินมาหาเขาออกจากห้องนั้นไปด้วยกันอย่างเร่งรีบ ซึ่งเธอยังคงหันกลับไปมองดูแคปซูลที่ฝาครอบค่อยๆ ปิดลงจนแน่นสนิท

เสียงชายหนุ่มดังขึ้นอีกครั้ง “นับถอยหลัง สาม สอง หนึ่ง คุณย์ เริ่มทำการส่งได้”

เสียงเครื่องจักรที่กำลังทำงานดังกระหึ่มไปทั่ว ทั้งบนพื้นและบนเพดาน ห้องปรภาณแสงสว่างขึ้นเป็นวงกลม โดยมีแคปซูลที่ตั้งอยู่ตรงกลางห้องเป็นจุดศูนย์กลาง แคปซูลใบนั้นค่อยๆ ลอยขึ้นสู่กลางอากาศจนอยู่กึ่งกลางระหว่างเพดานกับพื้นห้อง จากนั้นหลุมดำก็ปรากฏขึ้นด้านข้างของแคปซูล

สวบ!

แคปซูลที่มีเด็กน้อยอยู่ภายในถูกดูดหายเข้าไปในหลุมดำ

เสียงของชายหนุ่มดังขึ้นอีกครั้ง “ทำการส่งเสร็จสิ้น ปิดเครื่องส่งได้”

ชายหญิงคู่นั้นมองหน้ากัน ทั้งสองต่างยิ้มและกอดกันอย่างแนบแน่น น้ำตาของทั้งสองคนไหลออกมาอย่างห้ามมิได้

ตูม!

เสียงระเบิดดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง เสียงเหล่านั้นดังใกล้คนทั้งสองเข้ามาทุกที แต่ชายหญิงคู่นี้กลับไม่คิดหนีไปไหนทั้งสิ้น นอกจากโน้มหน้าเข้าใกล้ชิดกัน มอบจูมพิตให้กันอย่างดูดีดี ไม่สนใจประกายเพลิงที่กำลังลุกลามเข้าใกล้พวกเขา

ตูม!

A.D. 2700 มนุษยชาติค้นพบภัยธรรมชาติที่จะเกิดขึ้นในอีก 50 ปีข้างหน้า

A.D. 2704 ก่อสร้างเมืองที่ดวงจันทร์สำเร็จ

A.D. 2705 อพยพมนุษยชาติชุดแรกสำเร็จ เริ่มขยายสถานที่อยู่อาศัยเพิ่มขึ้น

A.D. 2720 เริ่มก่อสร้างสถานีอวกาศขนาดใหญ่แห่งแรกเรียกว่า HOPE I

A.D. 2725 ก่อสร้าง HOPE I สำเร็จ เริ่มดำเนินการสร้าง HOPE ถัดไปอย่างต่อเนื่อง

A.D. 2726 มนุษย์เริ่มอพยพไปอาศัยในอวกาศ เกิดอาณานิคมอวกาศเพื่อหลบหนีจากภัยธรรมชาติที่จะเกิดขึ้น

A.D. 2755 โลกผ่านวิกฤตภัยธรรมชาติที่ร้ายแรงที่สุด

A.D. 2757 เริ่มก่อสร้างเขตอาศัยมนุษย์บนโลกอีกครั้ง

A.D. 2758 จัดตั้งรัฐบาลโลกขึ้นอย่างเป็นทางการ ผู้คนเริ่มอพยพกลับโลก

A.D. 2949 ชาวอวกาศได้ก่อตั้งสหพันธ์อวกาศ แบ่งแยกการปกครองเป็นของตนเอง

A.D. 2950 เริ่มเกิดความขัดแย้งระหว่างชาวโลกกับชาวอวกาศ

A.D. 3156 สงครามปะทุขึ้นระหว่างรัฐบาลโลกกับสหพันธ์อวกาศ

A.D. 3470 หลังมหาสงครามปีที่ 314 ทั้งสองฝ่ายต่างเจรจายกเลิก

สงคราม

ปัจจุบัน A.D. 3489

ณ สถานีอวกาศร้างขนาดเล็กแห่งหนึ่ง ประตูสถานีอวกาศเปิดขึ้น คนสวมชุดอวกาศสีดำสนิทคนหนึ่งกระโดดออกมา เมื่อออกห่างจากสถานีได้ ก็หยิบยี่สิบเมตรกีปรากฎยานบินขนาดเล็กสีดำหนึ่งบินมาใกล้และหยุดลงที่เบื้องหน้า ทันใดนั้นฝาครอบที่นั่งของนักบินก็เปิดขึ้น เมื่อคนในชุดอวกาศสีดำเข้าไปนั่งตรงที่นั่งคนขับ ฝาครอบก็ปิดลง แล้วยานบินลำนั้นก็เคลื่อนที่ออกห่างจากสถานีอย่างรวดเร็ว

ตูม!

พอบินไปได้เพียงแค่ห้าสิบกว่าเมตร สถานีอวกาศก็เกิดการระเบิดขึ้นอย่างรุนแรง

ในยานบินขนาดเล็ก คนที่สวมชุดอวกาศสีดำกดปุ่มหน้าจอบังคับที่อยู่เบื้องหน้า เห็นแผงควบคุมปรากฏหน้าต่างขนาดเล็ก ในหน้าต่างบานนั้นแสดงภาพชายชราในชุดสูทสีน้ำตาลอ่อนเนกไทสีแดงเลือดนก แววดาเยือกเย็นกำลังจบบ้างตอบกลับมา

คนที่สวมชุดอวกาศสีดำเอ่ยอย่างสุภาพ “ภารกิจเสร็จสิ้น ได้ข้อมูลที่ตั้งของผู้ก่อการร้ายตามที่ระบุไว้ครับ”

จากนั้นเสียงทำให้ทราบว่าเป็นชายหนุ่มคนหนึ่ง

ชายชราตอบด้วยน้ำเสียงเบิกบาน “ดีมาก! จงส่งข้อมูลนั้นให้เจ้าหน้าที่ R ซะ”

“รับทราบครับ”

“เจ้าหน้าที่ M ตอนนี้ไม่มีภารกิจแล้ว ให้ไปพักผ่อนได้ แต่ก็ขอให้เตรียมพร้อมไว้เสมอ เมื่อถึงเวลาจะติดต่อไปหาเอง เลิกการติดต่อเพียงแค่นี้” หลังจากสั่งงานเสร็จ ชายชราจึงยิ้มอย่างใจดีพร้อมกล่าวว่า “ขอให้สนุกกับวันพักผ่อนนะ”

สิ้นคำกล่าวสุดท้าย หน้าต่างสื่อสารบานนั้นก็อันตรธานไป

ชายในชุดดำที่เงียบขรึมรีบตะโกนด้วยน้ำเสียงร่าเริง “เย้! ได้วันหยุดกับเขาลักที่ จะนอนพักแบบคนปกติบ้างละ ยะฮู้!”

ณ เมืองแห่งหนึ่งบนโลก ยามใกล้ค่ำ ท้องฟ้าถูกย้อมด้วยแสงตะวันตก
 อยู่ที่เขาบ่ฟักกลายเป็นสีแดงสลัวลึ้ม ช่างดูงดงามยิ่งนัก แสงตะวันตกที่สาตส่อง
 ตึกสูงตระหง่านได้สร้างเงาทอดยาวไปตามตัวเมืองใหญ่แห่งนี้ ซึ่งนับว่าเป็น
 ความสวยงามของธรรมชาติอีกแบบหนึ่งได้เช่นกัน

ณ ย่านการค้าแห่งหนึ่ง ที่แห่งนี้มีผู้คนมากมายเข้าออกตามตัวตึก
 ขนาดเล็กหรือแวะเข้าบูทแสดงสินค้าต่างๆ เพื่อจับจ่ายซื้อของตามความชอบ
 ของตนเอง ที่บูทแห่งหนึ่งมีชายวัยกลางคนตะโกนเสียงดังลั่นอย่างร่าเริง

“ยินดีด้วยนะครับคุณลูกค้า คุณได้รับรางวัลที่สองนะครับ”

ชายวัยกลางคนสวมเสื้อแจ็คเก็ตสีฟ้าเข้มทับเสื้อเชิ้ตสีขาว ที่ด้านหลังมี
 สัญลักษณ์สีเหลืองอ่อนของย่านการค้าแห่งนี้ ตรงบริเวณหน้าอกด้านซ้ายของ
 เสื้อแจ็คเก็ตมีป้ายชื่อสีเหลืองพื้นผ้าแสดงว่าเขาเป็นพนักงานของย่านการค้า
 แห่งนี้ เขาแสดงความยินดีกับลูกค้าหนุ่มคนหนึ่งที่มีสินค้านางเงือกหลังจากเพิ่ง
 กดเครื่องสลอตเสี่ยงทายรางวัลเสร็จสิ้น

ชายหนุ่มผมดำไว้วางถึงบ่า ใส่เสื้อเชิ้ตแขนยาวสีขาว กางเกงสแล็กส์
 สีดำ รองเท้าหนังสีดำมันวาว สะพายเป้เก่าๆ สีเทา

สีหน้าซึ่งบอกไม่ถูกว่าดีใจหรือตกใจทำเอาคนดูแลเครื่องเสี่ยงทาย
 รางวัลของศูนย์การค้าพูดต่อไม่ออก แต่ด้วยความเป็นมืออาชีพก็หมุนตัวไป
 หยิบแผ่นการ์ดใบหนึ่งขึ้นมาจากโต๊ะด้านหลัง เซ็นชื่อและปั๊มตราประทับ
 เรียบร้อย แล้ววางลงยังโต๊ะเบื้องหน้าอีกฝ่ายพร้อมเอ่ยอย่างสุภาพ

“คุณลูกค้าครับ รบกวนขอให้ช่วยกรอกรายละเอียดหน่อยนะครับ
 แล้วก็ขอบัตรประชาชนด้วยครับ”

ชายหนุ่มตอบกลับอย่างเพ่งนึกได้ “อ้อ ได้ครับ รอสักครู่ครับ”

แล้วล้วงบัตรประชาชนออกจากกระเป๋าเสื้อยื่นส่งให้อีกฝ่าย ก่อนจะ
 หยิบปากกาบนโต๊ะเขียนลงบนแผ่นการ์ดใบนั้น แต่พอเห็นรายละเอียดที่ต้อง

กรอกก็ต้องถามด้วยความสงสัย “อืม...ต้องลงรายละเอียดเยอะขนาดนี้เลยหรอครับ”

พนักงานตอบขณะเอาบัตรประชาชนรูดกับเครื่องตรวจสอบบัตร “ใช่ครับ เพราะว่าของรางวัลที่สอง ทางเรามีบริการจัดส่งของรางวัลให้ถึงที่อยู่ปัจจุบันของคุณเลยนะครับ”

ชายหนุ่มผงกศีรษะเข้าใจ แล้วเริ่มกรอรายละเอียดลงแผ่นการ์ด พร้อมถามต่อ “คุณลุงครับ รางวัลที่สองนี้มันอะไรหรอครับ ถึงกับต้องมีบริการขนส่งถึงบ้าน”

พนักงานวัยกลางคนหันมายิ้ม ยื่นบัตรประชาชนคืนให้แล้วตอบกลับอย่างช้าๆ ที่ชายหนุ่มตรงหน้าไม่ทราบว่ารางวัลที่ตัวเองได้มาคืออะไร “รางวัลที่สองของกิจกรรมลุ้นรางวัลครั้งนี้ เป็นเตียงไฟฟ้ารุ่นใหม่ล่าสุด ZII ยังไม่มีวางจำหน่ายเลยนะครับ”

ชายหนุ่มแทบไม่อยากเชื่อว่าจะได้อะไรที่ไร้ประโยชน์ต่อชีวิตเขาขนาดนี้

“เฮ้อ...นึกว่าอะไร ที่แท้ก็เตียงนอน” เขากรอรายละเอียดที่เหลือเสร็จแล้วจึงรีบยื่นส่งให้พนักงานเบื้องหน้า

ชายวัยกลางคนเห็นชายหนุ่มดูไม่ยินดีจึงถามอย่างงุนงง “แหม...คุณลุงครับ เตียงไฟฟ้ารุ่นนี้มีระบบเพิ่มขึ้นมากเลยนะครับ สามารถเข้าโลกยูเน็ตได้อย่างต่อเนื่องถึงเจ็ดวัน ด้วยระบบรุ่นใหม่นี้ทำให้ผู้ใช้สามารถทำงานหรือเที่ยวในยูเน็ตได้อย่างสบายใจ และมั่นใจว่าจะไม่ตื่นขึ้นมาพร้อมอาการปวดศีรษะ และยังมี...”

พนักงานวัยกลางคนยังคงอธิบายสรรพคุณต่างๆ นานาของเตียงไฟฟ้าหลังนี้อ่างเมามัน โดยไม่สนใจเลยว่าชายหนุ่มเบื้องหน้าฟังอยู่หรือไม่

ชายหนุ่มรีบกระแอมเพื่อหยุดคุณพนักงานนักขายมืออาชีพที่สาธยายถึงผลดีของการใช้เตียงไฟฟ้ารุ่นใหม่ เพราะเขายังเหลือบัตรเสี่ยงรางวัลอีกสี่ใบ

* ยูเน็ต = Universe Net เป็นเน็ตที่ใช้สื่อสารระดับจักรวาล ใช้สื่อสารระหว่างโลก ดวงจันทร์ ดาวอังคาร และสถานีอวกาศขนาดใหญ่ที่ลอยอยู่รอบดาวโลกและดาวอังคาร เป็นต้น

ชายวัยกลางคนเหมือนจะรู้ตัวว่าตนกล่าวมากเกินไปอีกแล้วรีบส่งยิ้ม
“อ้อ ขอโทษนะ พอดีลืมนิดไปนิด เลยเปลือยอธิบายนานไปหน่อย ฮ่าๆ”

ชายหนุ่มยิ้มเจื่อนๆ ล้วงบัตรเสียงรางวัลออกมาอีกสี่ใบวางลงบนโต๊ะ
“เอ้อ...ขอโทษนะครับ พอดีผมยังมีสลากจับรางวัลอีกสี่ใบครับ”

พนักงานรีบไปจับรางวัลทั้งหมดมาพร้อมใส่บัตรเสียงรางวัลเข้าเครื่อง
ไฟที่หน้าจอลมบนโต๊ะหมุนไปตามลิบแปดหมายเลขอย่างรวดเร็ว โดย
รางวัลที่หนึ่งมีหนึ่งช่องรางวัล ที่สองมีสองช่อง รวมทั้งหมด 171 ช่อง

“ขอเชิญคุณลูกค้ากดต่อไปได้เลยครับ”

ชายหนุ่มส่งเสียงตอบกลับเบาๆ เขากำลังเตรียมตัวกดปุ่มสีแดงเพื่อให้
ไฟหยุดลง ภาวนาขอให้ได้รางวัลที่หก รางวัลบัตรเงินสด 25,000 คอส* ที่จะ
สามารถใช้จ่ายได้ในศูนย์การค้าแห่งนี้

เมื่อชายหนุ่มกดปุ่ม หน้าจอก็ปรากฏหมายเลขรางวัล รางวัลที่ 8

พนักงานยิ้มพร้อมตะโกนเสียงดังตามหน้าที่ “รางวัลที่แปดออกแล้ว
ครับ ยินดีด้วยนะครับคุณลูกค้า รอบนี้คุณได้รับไอดีเกมออนไลน์เล่นฟรี
หนึ่งปี ขอบัตรประชาชนอีกรอบนะครับ ผมจะทำเรื่องสมัครให้ แล้วไม่ทราบ
ว่าคุณลูกค้ามีไอดีเกม Real World Online หรือยังครับ ถ้ามีผมจะได้ช่วย
ขยายเวลาการใช้บริการเพิ่มให้อีกหนึ่งปีเลยครับ”

“อ้อ ยังครับ” ชายหนุ่มยื่นบัตรประชาชนให้พนักงาน พลาถถามต่อ
“เกมเรียลเวิลด์ออนไลน์ มันคืออะไรครับ”

พนักงานทำหน้างุนงง แต่พอเห็นชายหนุ่มตรงหน้าไม่รู้เรื่องเกมออนไลน์
นี่จริงๆ เขาก็รีบอธิบาย

“RWO (เรียลเวิลด์ออนไลน์) เป็นเกมที่ต้องเล่นโดยผ่านทางยูเน็ตด้วย
เครื่องเกมของบริษัทยูลินตัน ซึ่งถ้าเอาแบบเห็นตรงๆ ไม่ต้องอธิบายเพิ่ม ก็
ช่วยหันไปมองที่หน้าจอด้านหลังของคุณลูกค้านั่นแหละครับ ตรงที่มีสาวน้อย
คนนั้นยืนมองอยู่นะครับ” เขาพูดจบก็รีบชี้ไปทางด้านซ้ายมือ

* คอส เป็นค่าเงินที่ใช้ในยูคนี่

พอชายหนุ่มหันไปมองตามทิศนั้นก็เห็นจอภาพขนาดใหญ่ติดอยู่บนกำแพง ซึ่งมีหญิงสาวคนหนึ่งยืนมองจอภาพอยู่พอดีตั้งที่อีกฝ่ายบอก ภาพในจอที่ปรากฏให้เห็นกำลังแสดงฉากต่อสู้อย่างรุนแรง มีแสงสีต่างๆ มากมาย เพียงแต่ไม่มีเสียง เพราะเสียงเพลงเสริมบรรยากาศของศูนย์การค้าดังจนกลบเสียงจากจอภาพนั้นไปหมดสิ้น

ชายหนุ่มจึงทราบว่าเคยเห็นมาบ้างในบางครั้งที่ผ่านมาที่เดินผ่านศูนย์การค้าแห่งอื่น แต่ไม่ค่อยสนใจมันนักเพราะเห็นเป็นเรื่องไร้สาระ จึงไม่เคยรู้ว่ามันเป็นหนังหรือการ์ตูนภาพเสมือนจริงที่เดี๋ยวนี้มีให้เห็นอยู่มากมาย

ชายวัยกลางคนกดคำสั่งใส่เครื่องคอมพิวเตอร์ขนาดเล็กซึ่งวางอยู่บนโต๊ะ เขาส่งยิ้มพร้อมเอ่ยอย่างสุภาพ “ได้แล้วครับ ไว้คุณลูกค้าลองไปเล่นดูนะครับ เพราะเกมนี่สนุกมากจริงๆ ตัวผมเองก็ยังเล่นกับลูกๆ เลยนะ คนไม่มีเวลาว่างอยู่ใกล้ลูกแบบผมก็ได้เกมนี่แหละกระซิบให้ใกล้ชิดกันเข้าไว้ เพราะเจ้าเกมนี่มันเหมือนโลกจริงมากๆ เลยนะครับ มีตั้งแต่สงคราม การดำรงชีวิต การต่อสู้...”

เขาเริ่มเล่าชีวิตประวัติในการเล่นเกมนี้อย่างละเอียดล่อเพียงชั่วพริบตา ชายหนุ่มที่กำลังฟังก็เริ่มสับสนจนจับต้นชนปลายไม่ถูกแล้วว่าที่พนักงานชายวัยกลางคนเล่ามานั้นคืออะไร เพราะในชีวิตของเขาไม่เคยเล่นเกมออนไลน์มาก่อนเลยสักครั้ง

ชายวัยกลางคนพล่ามอย่างเปลิดเพลิน “นะครับ มันเป็นแบบนี้แหละ ถ้าคุณลูกค้าว่างๆ ก็ลองเข้าไปเล่นดูนะครับ ผมไม่อยากจะบอกมากกว่านี้ เดี่ยวคุณลูกค้าไปเล่นแล้วจะไม่สนุก ฮ่าๆ”

หลังจากที่ชายหนุ่มฟังพนักงานพูดน้ำลายกระเด็นนานกว่าห้านาที เขาก็นึกขึ้นได้ว่าตัวเองยังมิได้เสียงรางวัลอีกสามครั้ง

พนักงานยืนบ๊วยบ๊วยกลับมาให้ ชายหนุ่มรับบัตรประชาชนคืน กระแอมเล็กน้อย “ถ้าอย่างนั้นผมขอจับรางวัลที่เหลืออีกสามครั้งต่อเลยนะครับ”

พนักงานรีบเอ่ย “ได้เลยครับ”

พอก้าวเสร็จจึงใส่บัตรเข้าเครื่องไปอีกครั้ง เครื่องจับรางวัลก็เริ่มทำงานตามหน้าที่ ส่วนตัวพนักงานหันมาบอก “เชิญครับ คุณลูกค้า”

ชายหนุ่มกดปุ่มทันทีหลังจากแสงในจอเครื่องเริ่มหมุน แสงสว่างเริ่มหมุนลงอย่างช้าๆ ไปหยุดที่...รางวัลที่ 7

พนักงานที่เห็นหมายเลขรางวัลรีบกล่าวตามหน้าที่อีกครั้ง “รางวัลที่เจ็ด ออกแล้วครับ ยินดีด้วยนะครับคุณลูกค้า คุณได้รับบัตรลดสินค้าในย่านการค้านี้ฟรี 20% เป็นเวลาหนึ่งปีนะครับ”

ชายหนุ่มร้องด้วยความดีใจ “ใช่เลย รางวัลนี้ไม่เลว ดีกว่าสองรางวัลก่อนหน้านี้เยอะ”

ใบหน้าของเขาบ่งบอกถึงความยินดียิ่งกว่าตอนได้รางวัลก่อนหน้านี้เสียอีก

ชายวัยกลางคนคิด ‘พอหนุ่มนี้จะดีใจอะไรขนาดนั้น ของรางวัลที่สองเนี่ยดีกว่าตั้งเยอะนะ ราคาหรือก็แพงกว่าตั้งเยอะ รู้บ้างไหมว่าราคาเดียวกันมันตั้งเท่าไร’

พอพนักงานเห็นชายหนุ่มจ้องมองมาพร้อมส่งบัตรประชาชนให้โดยมิต้องให้เขาพูดขอ จึงรีบรับบัตรประชาชนพร้อมรอยยิ้ม แล้วใส่ข้อมูลลดราคาให้ชายหนุ่มคนนี้

ชายหนุ่มพูดกับพนักงานด้วยเสียงนุ่มนวลชวนฟังก่อนจะยิ้ม “ขอทอสองครั้งต่อเนื่องเลยนะครับ ถึงจะไม่มีคนต่อแถวอยู่ แต่ผมก็ไม่อยากให้เสียเวลานานไปกว่านี้แล้วครับ”

พนักงานรีบใส่บัตรลงเครื่องพร้อมตอบว่า “ได้ครับ”

ชายหนุ่มเห็นแสงเริ่มเคลื่อนที่ก็จ้องมองแสงที่หมุนวนนั้นด้วยความตั้งใจ เพียงชั่วพริบตา นิ้วชี้มือขวาก็กดลงบนปุ่มเครื่องเสียงรางวัล แสงสว่างเริ่มหมุนอย่างเชื่องช้า แล้วไปหยุดลงบนหมายเลขหก ชายหนุ่มดีใจจนยิ้มแก้มแทบปริ เร่งพนักงานให้ใส่บัตรต่อไปอย่างรวดเร็ว เมื่อแสงนั้นเริ่มเคลื่อนที่อีกครั้ง เพียงชั่วพริบตาเดียวเขารีบกดปุ่มทันที แสงนั้นได้หยุดลงที่หมายเลขหกอีกครั้ง ชายหนุ่มยิ้มยินดี เพราะเขาได้รางวัลที่ตนเองต้องการ

เรียบร้อยแล้ว

พนักงานขายวัยกลางคนจ้องมองชายหนุ่มเบื้องหน้าอย่างตกตะลึง ไม่อยากเชื่อว่าอีกฝ่ายจะได้รางวัลเดียวกันไปอย่างต่อเนื่อง

ชายหนุ่มมองพนักงานซึ่งมัวแต่ตะลึงแล้วเอ่ยกระตุนอีกฝ่าย “ช่วยใส่รางวัลเข้าบัตรประชาชนของผมด้วยนะครับ”

พนักงานรีบกดเครื่องคอมพิวเตอร์ที่มีบัตรประชาชนของชายหนุ่มเสียบเอาไว้ พอเสร็จจึงรีบหยิบบัตรออกมาจากเครื่องยื่นให้เจ้าของบัตร “นี่ครับคุณลูกค้า” แล้วอดพูดไม่ได้ “คุณลูกค้าเป็นคนแรกในรอบเดือนเลยนะครับที่ได้รางวัลเดียวกันติดต่อกันแบบนี้ ขอชมว่าดวงของคุณดีจริงๆ นะครับ”

ชายหนุ่มเก็บบัตรประชาชนเข้ากระเป๋าเสื้อ

“อ้อ ครับ แต่ไม่ใช่ดวงหรอกครับ เพราะว่าผมเพิ่งตั้งแต่วางสามแล้วว่าจะเอาเลขหก นำเสียดายที่รอบสามพลาดไปนิด แต่ก็ยังดีที่เริ่มจับจังหวะได้” เขายิ้มด้วยความขบขันเมื่อเห็นสีหน้าของพนักงานเบื้องหน้า แต่แล้วก็นึกถึงบางสิ่งได้จึงถาม “แล้วเตียงไฟฟ้าที่ลุงว่า จะส่งให้ทันทีเลยไหมครับ”

พนักงานหันไปมองหน้าจอคอมพิวเตอร์เพื่อตรวจสอบวันเวลาส่งสินค้า แล้วรีบหันมาตอบ “อ้อ จะส่งให้ลุงนี้เช้านะครับ แต่ถ้าอย่างนั้นทำไมคุณลูกค้าไม่เลือกรางวัลที่หนึ่ง ได้รับบัตรเข้างานคอนเสิร์ตของลูนาละครับ”

ลูน่า ไอดอลสาวกำลังมีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วทั้งจักรวาล และเธอกำลังจะเปิดการแสดงที่โลก บัตรที่ว่านี้ถูกจองหมดภายในเวลาเพียงแค่ 3 ชั่วโมง ในขณะที่จำนวนบัตรนั้นมีทั้งหมดถึงห้าล้านใบ

ชายหนุ่มส่ายหน้า “อ้อ เพราะผมไม่เคยสนใจนะครับ ขอพวกของที่เป็นเงินไว้มีกินดีกว่า เพลงฟังไปมันไม่อึดมิ้นะครับ ฮ่าๆ”

พนักงานหัวเราะตาม “ฮ่าๆ นั่นสิ ฟังแล้วมันไม่อึดมิ้นจริงๆ นะ แต่นักร้องคนนี้สวยมากเลยนะคุณลูกค้า แถมน่ารักมากๆ ด้วย”

ชายหนุ่มหัวเราะขึ้นอีกครั้ง “ลุงก็พูดถูกนะครับ แต่พอตีผมไม่อยากเสียเวลา เพลงเปิดวิทยุฟังเขาก็ได้ หรือไปโหลดเข้ามือถือฟังเขาก็ได้ครับ ไม่เห็นต้องไปเสียเวลานั่งรอเลย”

ชายวัยกลางคนยิ้มเล็กน้อย “นั่นก็ใช่ครับ แต่เอาเป็นว่าผมขอเสนอให้ลองเล่นเกมนั้นดูนะครับ เพราะเกมนั้นเป็นเกมออนไลน์เกมเดียวที่มีอยู่ในตอนนั้นที่ใช่ยูเน็ต และคนส่วนใหญ่ทั่วจักรวาลก็เล่นกันราวๆ แปดพันล้านคนได้ ค่าเครื่องเกมก็แค่แปดพันห้าร้อยคอสเท่านั้นเองนะครับ ด้วยบัตรลด 20% ตอนนี้อาจจะถูกลง แถมคุณลูกค้ายังมีเงินสดที่ใช้เฉพาะย่านการค้าแห่งนี้อีก 50,000 คอส ผมก็ว่าคุณลูกค้าน่าจะลองซื้อไปลองดูนะครับ”

ชายหนุ่มยิ้มเล็กน้อย “ครับ เอาไว้คราวหน้าแล้วกันนะครับ ส่วนเตียงไฟฟ้าผมว่าเอาขึ้นรถของผมเลยละกัน เดี่ยวผมกลับไปต่อเอง”

พนักงานพนักงานเล็กน้อย “อ้อ ได้ครับ ถ้าลูกค้ามีรถบรรทุกวางไว้ได้อยู่แล้ว ผมก็จะให้พนักงานเอาของวางไว้ไปส่งถึงที่จอดรถของลูกค้าเลยนะครับ”

เขาคดปุมที่โตะแล้วจوابก็ลอยขึ้นมากลางอากาศ “ถึงโกดัง เอารางวัลที่สองไปส่งที่รถของลูกค้าได้เลยนะ ลูกค้าเขาจะรับไปเลย ส่วนที่จอดรถของลูกค้าอยู่ที่ ‘ชั้น...’ พนักงานหันมามองหน้าชายหนุ่มเป็นเชิงถาม

“ชั้น 5 - A3 ครับ”

เมื่อสั่งงานเรียบร้อยแล้ว พนักงานก็หันมากล่าวกับชายหนุ่ม “ถ้าเล่นเกม RWO เมื่อไหร่ ว่างๆ ก็แวะมาท้าทายบ้างละ เพื่อลงช่วยอะไรได้ก็จะช่วย เห็นแบบนี้ในเกมลงเองก็ใช้อย่นะ”

“ได้ครับ ไว้ถ้าเข้าไปจะติดต่อไปนะครับ” ชายหนุ่มหมุนตัวกลับแล้วเริ่มเดินเข้าสู่ฝูงชนนักซื้อ

ในสมัยนี้ ย่านการค้าเป็นเพียงสิ่งปลูกสร้างสำหรับผู้ที่ชื่นชอบเดินเลือกซื้อของใช้ด้วยตนเอง ไม่ใช่ผ่านโลกยูเน็ต สถานที่แห่งนี้เปรียบเสมือนสิ่งปลูกสร้างเพื่ออนุรักษ์วัฒนธรรมในโลกอดีตที่เรียกว่า ‘ตลาด’

ชายหนุ่มเดินดูสิ่งต่างๆ รอบตัว เพราะเขาไม่ค่อยได้มาเดินเที่ยวเล่นสถานที่แบบนี้บ่อยนัก ในศตวรรษที่ 35 ผู้คนส่วนใหญ่ใช้ชีวิตอยู่กับบ้านหากต้องการอะไรก็ใช้ระบบโทร. สั่งซื้อให้ส่งถึงบ้านมากกว่าจะออกมาเดินซื้อสิ่งของเองแบบนี้ ดังนั้นย่านการค้าจึงเปิดบริการน้อยลงมาก

การศึกษาในยุคนี้ส่วนใหญ่ก็ใช้ผ่าน ‘หมวดสมองกล’ ซึ่งเชื่อมต่อกับเครือข่ายของสถานศึกษาที่นักศึกษาแต่ละคนเข้าศึกษาอยู่ ข้อมูลในการเรียนก็จะถูกส่งเข้าสู่สมองโดยตรง โดยจะเข้าไปอยู่ในโลกจำลองภายในยูนิเน็ต ที่แห่งนั้นมีอาคารเรียนเสมือนจริงให้นักศึกษาเลือกเข้าห้องเรียนที่ได้ลงเรียนเอาไว้โดยไม่ต้องเสียเวลาเดินทาง ส่วนใครจะเข้าใจเท่าไรนั้นขึ้นอยู่กับความสนใจของแต่ละบุคคล

ที่เป็นเช่นนี้เพราะเมื่อหลายศตวรรษก่อน เกิดวิกฤตขาดแคลนพลังงาน ทำให้การคมนาคมเกือบทั้งหมดต้องลดลง จนกระทั่งเมื่อไม่กี่ศตวรรษก่อน มนุษยชาติได้คิดค้นแหล่งพลังงานแบบใหม่ได้สำเร็จ ถึงกระนั้นก็ยังพยายามประหยัดพลังงานและทรัพยากรให้มากที่สุด ขนาดธนบัตรหรือเหรียญเงินต่างๆ ก็เลิกผลิต เปลี่ยนเป็นใช้บัตรประชาชนหนึ่งใบบันทึกข้อมูลเกือบทุกอย่าง ตั้งแต่บัญชีเงิน อาชีพ สถานะ การศึกษา ที่อยู่อาศัย ภูมิลำเนา ภูมิลำเนา และอื่นๆ อีกมากมาย เรียกว่า ‘หนึ่งชีวิตในหนึ่งใบ’ ได้อย่างแท้จริง ซึ่งถ้าใครทำหายก็คงช่วยแบบไม่รู้จะเรียกว่าช่วยอย่างไร แต่มีข้อดีตรงที่บุคคลอื่นไม่สามารถนำบัตรของเราไปใช้ได้ เพราะการ์ดใบนั้นต้องใช้ลายนิ้วมือของผู้ใช้สัมผัสอยู่ถึงจะมีประสิทธิภาพในการใช้งาน แล้วที่ตัวเครื่องเสียบัตรจะมีเครื่องสแกนม่านตาพร้อมสแกนคลื่นเสียงผู้ใช้ ซึ่งทำงานเพียงแค่สามนาทีก่อนออกจากมือของเจ้าของบัตร

ตั้งแต่เมื่อหลายศตวรรษก่อน ผู้คนสามารถตั้งรกรากบนดวงดาวต่างๆ ได้ ทำให้การใช้บัตรประชาชนในการยืนยันสถานะและข้อมูลทุกอย่างจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะมันช่วยลดเวลาในการตรวจสอบข้อมูลเมื่อต้องใช้งานในการทำงาน เดินทาง ซื้อขาย และอื่นๆ

ขณะที่ชายหนุ่มกำลังเดินขึ้นบันได เขาเห็นบอลลูนโฆสนาลอยผ่านมาที่ด้านข้างบอลลูนมีจอภาพติดอยู่ ซึ่งในจอกำลังโฆษณาคอนเสิร์ตของนักร้องคนดัง...ลูนา

‘ก็สวยดีนี่ แต่ยังดูดี๊ๆ อยู่เลย’

ขณะที่กำลังมองดูอย่างเพลิดเพลิน เมืองหน้ากลับมีเสียงร้องดังขึ้น

“ว้าย!”

พอเขามองขึ้นไปทางต้นเสียงก็พบว่าหญิงสาวคนหนึ่งกำลังตกลงมาถึงข้างกายของเขา เพียงชั่วพริบตา ก่อนที่หญิงสาวคนนั้นจะผ่านตัวเขาไป ชายหนุ่มรีบยกแขนขาโอบแผ่นหลังของเธอเอาไว้ พร้อมยื่นเท้าทั้งสองข้างอย่างหนักแน่น แต่เพราะไม่ทันตั้งตัว เลยเกือบตกบันไดตามไปด้วย เขารีบดึงคนในอ้อมแขนปะทะกับอก อีกมือก็คว้าราวบันไดไว้ทันที ถึงแม้จะไม่กลิ้งตกบันไดไป แต่มือซ้ายของเขาก็ชาจนแทบน้ำตาไหล แต่เกิดเป็นลูกผู้ชายต้องอดทนได้

ที่ริมฝีปากของเขาสัมผัสกับอะไรบางอย่างซึ่งเย็นและเปียกชื้น และมีรสชาติหอมกลมกล่อม เมื่อเขาทราบว่าเป็นอะไรและรู้สึกว่าการปะทะของตนเองกำลังว่าง จึงอำปากกับไปสองคำ

“อืม ก็อร่อยดีนะ ไอติมรสสตรอว์เบอร์รี่”

หญิงสาวที่ลืมนอนอยู่บนอกของเขาเริ่มรู้สึกตัว จึงเอ่ยด้วยเสียงหวานใสแต่สิ้นเครือด้วยความตื่นตระหนก “อ๊ะ ขอโทษนะคะ”

“ไม่เป็นไรนะคะ รับ เจ็บตรงไหนบ้างหรือเปล่าครับ พอยืนได้ไหมครับ”

“อ๊ะ ขอโทษอีกครั้งนะคะ” หญิงสาวยันตัวขึ้นยืนบนบันไดอย่างมั่นคง และหยิบไอศกรีมโคนออกจากปากชายหนุ่มด้วยท่าทางชินอ้าย

ชายหนุ่มคิด ‘ของหวานไปซะแล้ว น่าเสียดายจริงๆ เฮ้อ...’

เขาเดินขึ้นบันไดต่อไปพลางล้วงผ้าเช็ดหน้ามาเช็ดคราบไอศกรีม

หญิงสาวเอ่ยด้วยน้ำเสียงกังวลใจ “เอ่อ ขอโทษนะคะที่ทำให้ไอติมเป็นหน้าของคุณ ฉันเช็ดให้ค่ะ”

พอกำลังจะรีบวิ่งขึ้นบันไดมาหยุดยืนอยู่เบื้องหน้าของเขา แล้วพยายามแย่งเอาผ้าเช็ดหน้าจากมือของเขาไปเพื่อจะเช็ดคราบไอศกรีมให้ ชายหนุ่มถอยลงบันไดไปหนึ่งชั้นพลางปฏิเสธความหวังดีเกินไปของหญิงสาว

“ไม่ต้องหรอกครับ เรื่องแค่นี้เอง คุณก็เดินระวังหน่อยนะครับ เดี่ยวจะเกิดอุบัติเหตุอีก”

แก้มทั้งสองข้างของหญิงสาวแดงระเรื่อ แต่ยังจ้องมองอีกฝ่ายพร้อม

เอ่ยอย่างจริงจัง “ไม่ได้ค่ะ คุณอุตุส่าห์ช่วยฉัน ขอให้ฉันได้ตอบแทนลัทธิคุณหน่อยนะคะ”

เธอยังคงรื้อเดินลงบันไดตามมาเพื่อแย่งผ้าเช็ดหน้าออกจากมือของเขา ชายหนุ่มเห็นว่าหญิงสาวคนนี้ได้รื้อไม่ใช่เล่น จึงยื่นผ้าเช็ดหน้าให้เธอแล้วเอ่ยอย่างเหนื่อยหน่าย “เฮ้อ...ฉันตามสบายครับ”

หญิงสาวยิ้มอย่างยินดี รับผ้าเช็ดหน้าแล้วเช็ดคราบไอศกรีมให้เขา ในตอนนี้เองที่ชายหนุ่มได้เห็นหญิงสาวที่ตนช่วยเหลืออย่างถนัดตา

สาวน้อยคนนี้สูงประมาณ 165 ซม. น่าจะเตี้ยกว่าเขาเกือบ 20 ซม. เธอสวมหมวกเบเรตต์สีชมพูอ่อน ผมสีทองยาวเหยียดตรงถึงกลางหลัง วงหน้ารูปไข่ ผิวขาวผ่อง ดวงตาสีฟ้าสวยดุจโทแปซิสีฟ้า แว่นกันแดดเลนส์วงรีสีฟ้าฟ้าอ่อนดูเข้ากับดวงตาที่กลมโตและเปล่งประกายงดงามคู่หนึ่ง คิ้วโก่งสวยดุจจันทร์เสี้ยว ริมฝีปากเล็กบางสีแดงสดดูผลเซอร์รี่ เลื้อยที่สวมเป็นเลื้อยยืดแขนยาวสีชมพูอ่อน สวมเสื้อกั๊กสีเหลืองอ่อนทับร่างกายที่สวยได้รูป เอวเพรียวบาง ส่วนสัดโค้งเว้างดงามและตรึงตาทั้งชายและหญิง เรียกได้ว่าสวยน่ารักงดงามและแฝงความสง่างามสูงศักดิ์

เขาคิด ‘หน้าตาดูคุ้นๆ เหมือนเคยเห็น ยังไงคงไม่ใช่คนที่เคยเจอหรือเพื่อนที่เคยทำงานด้วยกันละมัง...ช่างเถอะ ตอนนี้หัวเหลือเกิน เฮ้อ...’

ชายหนุ่มยิ้มและปลอบใจตนเอง ‘น้องกระเพาะจ้ารอแป๊บนะ เสร็จนี้แล้วเดี๋ยวไปหาอะไรกินกัน’

หลังจากที่เช็ดเสร็จ หญิงสาวก็ส่งยิ้มหวานพร้อมเก็บผ้าเช็ดหน้าไป “ไว้ฉันซักผ้าเช็ดหน้าแล้วจะส่งคืนให้ค่ะ วันนี้ขอบคุณมากค่ะที่ช่วยฉันเอาไว้ แต่ตอนนี้ต้องขอตัวก่อนนะคะ ไปละค่ะ”

หญิงสาวโค้งกายเล็กน้อยแล้ววิ่งขึ้นบันไดไปอย่างรวดเร็ว

“เดี๋ยวก่อน คุณครับ”

หญิงสาวตอบโดยไม่หันกลับมามอง “ขอตัวก่อนนะคะ ฉันกำลังรีบจริงๆ ค่ะ”

“เดี๋ยวก่อนครับ ไอติมของคุณล่ะครับ”

เขายกมือซ้ายขึ้นกวัดแกว่งไอศกรีมโคนที่เธอฝากเขาเอาไว้ตอนที่เซ็ดรอยเปื้อนให้เขา

หญิงสาวขึ้นถึงบันไดชั้นบนสุดแล้วหันมาโบกมือลา ก่อนจะเอ่ยด้วยท่าที่ขัดเขิน “อ้อ ฝากทิ้งแล้วกันค่ะ” พอก้าวเสร็จเธอก็รีบวิ่งขึ้นรถ

ชายหนุ่มรีบก้าวขึ้นบันได แต่ก็ไม่ทันเสียแล้ว เพราะรถเหาะ*ของหญิงสาวบินขึ้นรันเวย์บนสุดออกไปไกล

เขาสา่ยหน้าแล้วพิมพ์ “ส่งสยคนขับรถจะเป็นอดีตนักชิง”

ชายหนุ่มมองไอศกรีมโคนในมือซ้าย แล้วยิ้มด้วยความขบขัน “หึๆ ลูนา แล้วคุณรู้หรือครับว่าที่อยู่ของผมคือที่ไหน”

เขาเดินลงบันไดกลับไปซื้อไอศกรีมมากินบ้าง ระหว่างนั้นก็จัดการไอศกรีมในมือไม่ให้เสียของ ‘ซุ่มซุ่มแบบนี้หวังว่าจะไม่ไปหกหล่นที่ไหนอีกหรอกนะ ฮ่าๆ’

เมื่อครู่ตอนเขาวิ่งขึ้นบันได บอลลูกลำนั้นยังคงลอยค้างอยู่บริเวณนั้น อีกทั้งยังแสดงภาพใบหน้าทั้งดงามและรอยยิ้มสวยเปี่ยมเสน่ห์ของลูนาให้เขาเห็นเด่นชัด เขาจึงทราบว่สาวสวยซุ่มซุ่มคนนี่คือนักร้องคนดัง ลูนา อาลันเทีย

ก่อนหน้านั้น 30 นาที

กลางอากาศมีรถเหาะจำนวนมากบินเรียงไปตามเส้นแสงเลเซอร์บอกชั้นถนน ในบรรดารถเหาะเหล่านั้นมีอยู่คันหนึ่งที่มีหญิงสาวผมยาวสีทองนั่งอยู่เบาะหลัง มองดูทิวทัศน์นอกหน้าต่างด้วยความสนใจ พอเห็นสถานที่แห่งหนึ่งก็รีบหันไปทางคนขับพร้อมเอ่ยอย่างจริงจัง

“พี่ซาร่าคะ จอดรถตรงทางลงข้างหน้าแป๊บนะคะ”

หญิงสาวที่เป็นคนขับรถชื่อซาร่ามองกระจกมองหลัง แล้วถามด้วยความสงสัย “จะลงไปทำไมคะ ลู อีกแป๊บนเดียวก็ถึงเวลาซ้อมการแสดงแล้วนะ”

* รถเหาะคือรถในยุคนีที่มีอุปกรณ์ต่อต้านแรงดึงดูด มีถนนหรือรันเวย์เพิ่มอีกสามชั้นกลางอากาศ

สาวน้อยที่ชื่อว่าลูริบอดอดอัน “ก็แถวนี้ย่านการค้าใช้มั้ยคะ ลูอยากทานไอติม นะคะพี่ซาร่า”

ซาร่ายิ้ม “ถ้าอย่างนั้นพี่ลงไปซื้อให้จะดีกว่ามั้ง”

หญิงสาวย่อมทราบดีว่าเป้าหมายของสาวน้อยคนนี้ไม่ใช่ไอศกรีมอย่างแน่นอน แต่ก็ยังกล่าวหยอกเย้าอีกฝ่าย

ลูริบอดอดอันอีกครั้ง “พี่ก็...ขอลูไปเดินเล่นสักแป๊บนะคะ แล้วจะตั้งใจกับการซ่อมให้เต็มที่เลยล่ะ”

ซาร่าเริ่มใจอ่อนจึงระบายลมหายใจเบาๆ “ก็ได้ค่ะ แต่ยังไงก็ระวังตัวด้วยนะคะ พี่ใช้เวลาสามสิบนาทีเท่านั้น แล้วรีบกลับมาขึ้นรถนะ”

หญิงสาวยิ้มเล็กน้อยกับความเอาใจของเด็กสาว ลูริบอดอดอันรับอย่างน่าเอ็นดูพลางยิ้มร่าเรีง

เมื่อรถเหาะจอดลงข้างถนน ลูริบอดอดอันแว่นกันแดดกับหมวกเบเรต์สีชมพูอ่อนใบโปรด หลังจากลงรถเหาะ เธอก็เดินดูสิ่งต่างๆ รอบข้างที่ไม่ค่อยจะมีโอกาสได้พบเห็น เพราะบ่อยครั้งนักที่จะได้เห็นร้านค้าด้วยตาตัวเอง

หลังจากเดินผ่านไปได้สักพักหนึ่ง เธอหยุดยืนมองการต่อสู้ในเกมออนไลน์ RWO อย่างเพลิดเพลิน เธอเคยเปิดการแสดงในเกมออนไลน์เกมนี้และต่อมายังเป็นฟรีเซนต์อร์ให้เกมนี้อยู่เป็นเวลาเกือบหนึ่งปี อีกทั้งเธอยังเคยเล่นเกมนี้อยู่ระยะหนึ่ง แต่ด้วยชื่อเสียงอันโด่งดังจึงทำให้มีคนจำนวนมากเข้ามารายล้อมรอบตัวเธอมากขึ้น จนเธอไม่สามารถเล่นเกมได้ตามปกติ จึงต้องเลิกเล่นแล้วเปลี่ยนมาทำหน้าที่ใหม่เป็น NPC* ในเกมนั้นแทน แต่ในใจลึกๆ เธอยังคงอยากเล่นเกมนี้อยู่เช่นเดิม

* NPC (Non Player Character) คือ ตัวละครที่ทางผู้ผลิตเกมสร้างขึ้นเพื่อให้ความสะดวกหรือทำหน้าที่ใดหน้าที่หนึ่ง เกมปกติจะเป็น AI บังคับ แต่ในเกม RWO ส่วนใหญ่จะใช้คนจริงดูแลเพื่อให้สมบทบาทและหน้าที่ของตัวละครนั้น

* AI (Artificial Intelligence) คือปัญญาประดิษฐ์ หรือความฉลาดเทียมที่สร้างขึ้นมา ในเกมออนไลน์มักจะมีตัวละครแบบนี้อยู่มาก ทั้งเป็นสัตว์อสูร หรือ NPC เพื่อทำงานในขอบเขตของบทบาทที่ได้รับ

ในขณะที่กำลังเหม่อมองดูจอภาพ อยู่ๆ ก็มีเสียงผู้ชายตะโกนดังขึ้นมาจากบุท “ยินดีด้วยนะครับคุณลูก้า คุณได้รับรางวัลที่สองนะครับ”

เธอมองไปทางต้นเสียง ‘อ้อ ที่แท้เป็นบุทให้จับรางวัลนั้นหรอ อยากเล่นบ้างจัง แต่ไม่มีบัตรให้เล่นเลย’

เธอมองดูต่อไปอีกสักพัก ในจอภาพกำลังแสดงฉากสงคราม เป็นการปะทะกันของอาณาจักรขนาดใหญ่ที่มีผู้ร่วมต่อสู้มากกว่าห้าร้อยล้านคน มีสนามรบมากกว่าสามสิบแห่ง และสงครามภายในเมืองถึงสิบห้าเมือง ซึ่งเธอรู้จักอาณาจักรชื่อดังเหล่านี้ รวมไปถึงชื่อกลุ่มพันธมิตรทั้งหมดที่กำลังปะทะกันอยู่ โดยอาณาจักรที่กำลังโดนโจมตีอยู่นั้นมีผู้เล่นที่เป็นราชาต่อสู้อย่างกล้าหาญชาญชัย ขนาดเขาโดนผู้เล่นระดับสูงรุมหลายสิบคนก็เสียเปรียบเพียงเล็กน้อยเท่านั้น แต่เธอจำไม่ได้ว่าราชาของอาณาจักรที่ต่อสู้เพียงลำพังนี้ชื่ออะไร

ในขณะที่กำลังนึกชื่อของราชาคนนั้นอยู่ เสียงผู้ชายคนเดิมก็ดังขึ้นอีกครั้ง บอกถึงรางวัลใหม่เป็นไอดีเล่นเกม RWO เธอขมวดคิ้วแล้วคิด ‘อะไรกัน ชายคนนั้นได้รับรางวัลอีกแล้วนั้นหรอ คราวนี้เป็นไอดีเกม RWO อีกต่างหาก...น่าอิจฉาจัง อยากกลับไปเป็นผู้เล่นเหมือนเมื่อก่อนจังเลย’

ติด!

เสียงบางอย่างดังขึ้น เธอรีบยกแขนซ้ายขึ้นมอง ที่ข้อมือของเธอมีกาโลสีชมพูซึ่งมีแสงกะพริบเป็นสีเหลี่ยมเล็กๆ อยู่จุดหนึ่ง สาวน้อยจึงใช้นิ้วชี้สัมผัสที่ช่องแสงกะพริบ แล้วในพริบตานั้นก็ปรากฏจอภาพขนาดเล็กลอยขึ้นมาอยู่เหนือกำไลข้อมือเล็กน้อย

ในจอเป็นภาพของชาว่า ซึ่งพอเห็นสาวน้อยรับโทรศัพท์ก็รีบกล่าวด้วยน้ำเสียงจริงจัง “ลู รีบกลับมาที่รถเลยนะ มีการเลื่อนกำหนดซ้อมการแสดงช่วยรีบกลับมาที่รถในห้านาทีนะ”

สาวน้อยรีบขานรับด้วยเสียงจริงจัง “ค่ะ จะรีบไปเดี๋ยวนี้เลยค่ะ”

พอเธอรับคำสั่งเสร็จ จอภาพก็หายไปนับัดล แล้วเธอก็รีบวิ่งไปด้วยสีหน้าจริงจังไม่ยั้งแถมอีกต่อไป

หญิงสาววิ่งผ่านฝูงชน แล้วหยุดวิ่งอย่างกะทันหันเพื่อซื้อไอศกรีมรสสตอว์เบอร์รี่จากพนักงานสาวคนหนึ่ง เธอรับไอศกรีมโคนจากพนักงานแล้วก็รีบเดินออกจากหน้าร้าน หญิงสาวเดินด้วยความเบิกบานใจพร้อมฮัมเพลงเบาๆ และก้าวขึ้นบันไดอย่างรวดเร็ว แต่ด้วยความเร่งรีบเลยเหยียบบันไดพลาดจนลื่นตกลงไป

หญิงสาวตกใจพลอยหลับตาโดยไม่รู้สึกตัว และในขณะนั้นเองที่แผ่นหลังของเธอกระทบถูกบางสิ่ง ครั้นพอลืมตาขึ้นจึงพบว่าตนกำลังซบหน้าอกของชายคนหนึ่ง และไอศกรีมที่แสนอร่อยก็แตกอยู่ที่ปากของชายหนุ่มที่อุตส่าห์ช่วยเหลือเธอ เธอเห็นชายหนุ่มพยายามขยับปาก

“อ๊ะ ขอโทษนะค่ะ”

ชายหนุ่มตอบด้วยเสียงทุ้มนุ่มนวลชวนฟัง “อืม ไม่เป็นไรนะครับ เจ็บตรงไหนบ้างหรือเปล่าครับ พอยืนได้มั้ยครับ”

“อ๊ะ ขอโทษอีกครั้งนะค่ะ”

เมื่อเธอยืนได้ก็เตรียมใจโดนต่อว่า แต่สิ่งที่ไม่คาดคิดคือ ชายคนนั้นกลับเดินขึ้นบันไดต่อไปอย่างเฉยเมย

‘นี่ใครขนาดไม่คิดจะมองหน้ากันเลยเธอ ถ้าฉันก็ต้องรีบขอโทษ’

เธอจึงคิดจะหยิบผ้าเช็ดหน้าเช็ดไอศกรีมที่เปื้อนหน้าของเธอ แต่แล้วในขณะนั้นชายคนนั้นกลับกำลังใช้ผ้าเช็ดหน้าทำความสะอาดราบไอศกรีมด้วยตนเอง เธอเลยเริ่มร้อนน

“เอ่อ ขอโทษนะค่ะที่ทำไอติมเปื้อนหน้าของคุณ ขอให้ฉันเช็ดให้ นะค่ะ”

เธอก้าวเสริ่งรีบวิ่งขึ้นบันไดไปหยุดอยู่เบื้องหน้าของชายหนุ่มพร้อมกับแย่งผ้าเช็ดหน้าที่อยู่ในมือของชายที่ช่วยเหลือเอาไว้

ชายหนุ่มกลับเดินถอยลงบันไดไปหนึ่งขั้น หลบจากมือซ้ายของเธอพร้อมเอ่ยอย่างเยือกเย็น “ไม่ต้องหรอกครับ ของแค่นี้เอง คุณก็เดินระวังหน่อยนะครับ เดี่ยวจะเกิดอุบัติเหตุอีก”

สาวน้อยคิดในใจ ‘อ๊า...แววตาแบบนี้สงสัยยังโกรธฉันอยู่แน่เลย’

ใบหน้าของเธอจึงร้อนผ่าวด้วยความอายที่กระทำผิด จึงรีบกล่าวอย่าง

หนักแน่น “ไม่ได้ค่ะ คุณอุตส่าห์ช่วยฉัน ขอให้ฉันได้ตอบแทนสักนิดนะคะ”

ชายหนุ่มตรงหน้าถอนหายใจ ทำหน้าเหมือนเบื่อหน่ายที่ต้องโต้เถียงกับเธอ เขายื่นผ้าเช็ดหน้ามาให้ “เฮ้อ...งั้นตามสบายครับ”

ลูคิด ‘สงสัยเขาคงไม่โกรธเราแล้วสินะ’

หญิงสาวรีบส่งยิ้มหวานให้กับชายตรงหน้า เพื่อเขาได้เห็นรอยยิ้มของเธอแล้วจะหายโกรธ เพราะโดยปกติเมื่อเวลาที่เธอกระทำผิดพลาด ขอเพียงแค่เธอยิ้มแบบนี้ คนเหล่านั้นก็จะหายโกรธเธอแล้วรีบส่งยิ้มตอบกลับมา หรือรีบบอกกล่าวให้อภัยเธออย่างอ่อนโยนเสมอมา

ขณะที่สาวน้อยเซ็ดปากให้ชายคนนี้ เธอก็มองหน้าของคนที่ช่วยเธออย่างซัดๆ ชายหนุ่มคนนี้สูงกว่าเธอมาก เขาน่าสูงประมาณ 180 ซม. ขึ้นไป ผมสีดำสนิทดูเงาของเขาแม้จะไม่จัดทรงให้เรียบร้อยแต่ก็ดูดี เหมาะกับนิสัยตาที่เป็นประกายดุจสตาร์แซฟไฟร์สีดำที่ดูเยือกเย็นสุขุม เปี่ยมไปด้วยปัญญา จมูกโด่งเป็นสันทำให้ดูคมเข้ม ริมฝีปากได้รูป ใบหน้ารูปไข่ดูอ่อนโยนอดทน มีความพยายาม ด้วยรอยยิ้มที่ดูอบอุ่นของเขาต้องทำให้คนรอบข้างรู้สึกดีเป็นแน่ ถ้าได้อยู่กับชายคนนี้ เขาจะต้องคอยปกป้องดูแลและช่วยเหลือคนรอบข้าง ถ้าหากเขายิ้มมากกว่านี้ก็น่าจะดูดีมาก แถมร่างกายเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อ ยิ่งหน้าอกที่แข็งแกร่งนั้นเธอเองก็เพิ่งจะได้ซบไปเมื่อครูนี่

เธอเซ็ดคราบไอศกรีมเสร็จก็พลอสบตาเขา

ตึกตึก...

เสียงหัวใจเต้นแรงแบบไม่เคยเป็นมาก่อนก็เกิดขึ้น ใบหน้าเธอร้อนขึ้น จึงรีบตั้งสติ ‘เราอยู่ในช่วงการแสดง’

เธอต้องเร่งรีบออกจากสถานการณ์ที่น่าเขินอายเช่นนี้ จึงรีบเอ่ย “ไว้ฉันซักผ้าเช็ดหน้าแล้วจะส่งคืนให้ค่ะ วันนี้ขอขอบคุณมากนะคะที่ช่วยไว้ ตอนนี้ขอตัวก่อนนะคะ ไปละค่ะ”

พอก้าวเสร็จเธอก็ส่งยิ้มหวานพร้อมโค้งก่ายแสดงความขอบคุณ แล้วรีบวิ่งขึ้นบันได

“เดี๋ยวก่อน คุณครับ” ชายหนุ่มเรียกเธอเอาไว้ เพียงแค่เสียงของเขาก็

ทำให้หญิงสาวรู้สึกท้อใจของเธอเต็มแรงผิดจังหวะขึ้นได้

‘ต้องตอบเขาสักคำสองคำแล้วรีบขึ้นรถ’ เธอรีบตอบอีกฝ่ายโดยไม่หันกลับไปมอง “ขอตัวก่อนนะค่ะ กำลังรีบจริงๆ ค่ะ”

ในใจกลับคิดถึงทางออกที่ต้องรีบไปก่อนที่จะแสดงท่าทางที่น่าเขินอาย ‘มันได้อีกสามขั้นก็ถึงที่พี่ซำจอตรอเราแล้ว’

แต่ยังไม่ทันจะคิดจบ เสียงของชายหนุ่มก็ดังขึ้นจากด้านหลังอีกครั้ง “เดี๋ยวก่อนครับ ไอติมของคุณล่ะครับ”

เธอรู้แล้วว่าตนเองเพิ่มเรื่องน่าอายขึ้นมาอีกจนได้ พอวิ่งถึงทางเดินก็เลยรีบหันกลับไปกล่าวพร้อมโบกมือลาให้กับชายหนุ่มที่อยู่ตรงบันไดห่างจากเธอไม่กี่ขั้น “อ้อ ผากทิ้งแล้วกันค่ะ”

พอก้าวเสร็จก็รีบวิ่งขึ้นรถที่เปิดประตูรอเธอเอาไว้ เมื่อเธอขึ้นรถได้ก็รีบสั่งทันที “พี่คะ เร่งเครื่องออกเลยค่ะ”

ซำจำเข้าใจว่าสาวน้อยคงเจอพวกแฟนคลับวิ่งตามมาแบบทุกครั้ง เลยรีบเปิดเครื่องเร่งความเร็วเต็มพิกัด วิ่งขึ้นถนนชั้นบนสุด ป้องกันไม่ให้แฟนคลับคนไหนตามมาทัน

หญิงสาวมองดูใบหน้าที่ของสาวน้อยก็ได้แต่กล่าวด้วยน้ำเสียงเบื่อหน่าย “บอกแล้วว่าอย่าไปเงะ ดูสิ วิ่งหนีจนหน้าแดงเหงื่อแตกเต็มใบหน้าไปหมดแล้วจะมีแรงซ้อมการแสดงไหมนั่น”

ลูรีบตอบกลับ “เปล่าค่ะ ไม่ใช่แบบนี้ค่ะ พอดี...”

แล้วเธอก็เล่าเรื่องราวที่ประสบเมื่อสักครูให้ซำจำฟัง พอซำจำฟังจนจบก็หัวเราะดังลั่น ทำเอาคนเล่าต้องถามด้วยความสงสัย “พี่หัวเราะเรื่องที่ลูกตกบันไดหรอค่ะ”

สาวน้อยเริ่มถอน

“เปล่า พี่ไม่ได้หัวเราะลูเรื่องนั้นหรอก แต่พี่ชำตรงที่...ฮ่าๆ” เธอเริ่มหัวเราะต่ออีกครั้ง

“แล้วพี่ตลกตรงไหนล่ะค่ะ” ลูขมวดคิ้วเพราะไม่เข้าใจว่าหล่อนทำอะไรที่น่าขบขัน

ซาร่ายังคงหัวเราะต่อไป “ก็เจ้าของผ้าเช็ดหน้าไง...ฮ่าๆๆ”

“เขาทำไมเหรอะคะ”

ซาร่าหยุดหัวเราะอย่างยากลำบาก “ก็ลูจะคืนผ้าเช็ดหน้าให้เขายังไงล่ะ
ในเมื่อแม่แต่ชื่อของเขา ลูยังไม่ทราบเลย”

เธอพูดจบก็หัวเราะอีกครั้งกับความไม่รอบคอบของสาวน้อยที่นั่งเบาะ
หลัง ซึ่งอุทานเบาๆ แล้วคิดว่า เธอจะอย่างไรถึงจะสามารถคืนผ้าเช็ดหน้า
ที่อยู่ในมือของเธอให้ชายหนุ่มที่เธอไม่รู้จักได้